

İĞNE DELİĞİNDEN GEÇTİM

Handan Acar YILDIZ

Gözümle ayağım arasında hep beyaz bir tavan bulundu. Bakmamla yürümem arasında hep beyaz bir tavan bulundu. Her sabah hiçbir şeye geç kalmadan uyandım. Hiçbir sabah birkaç dakika gözlerimi tavana dikmeden ayağa kalkmadım. Böylece her sabah önce tavanda yürümüş oldum. Dikiş ipini koparamadığım o sabah da öyleydi. Dikiş ipini koparamadığım için ardından yürüdüğüm o sabah da öyleydi. Uyanıp gözlerimi tavana diktiğimde dilime bir cümle dolandı: Yeni öğrendiğimizi sandığımız şey, aslında bildiklerimizi hatırlamamızdır. Bunu bir yerde mi okumuştum yoksa şimdi ilk defa kendim mi söylüyordum? Hatırlamaya çalıştım. Kendi hafızam başka bir hafızaya, kendi benliğim başka benliğe -tanımadığım bir benliğe- bu denli karışmamıştı hiç. Dilime dolanan bu cümle beni sürüklediği hâl, nerdeyse hikmetli söz duymama ya da konuşmama yemini ettirecekti bana. Hafızamın, benliğimin başkasına karışması, benden uzaklaşmasıydı bu. Hafızamın bana ait olmaktan çıkmaya başlamasıydı. Oysa hafızam, bana ait olmalıydı. Başkasının hafızası da başkasına ait olmalıydı.

Gözlerim tavanda sağ elimi göğsüme koydum. İncecik bir dikiş ipliği parmak uçlarıma değdi. Varlığını bana hissettirdi. Doğrudum, elime alıp baktığımda dikiş ipliğinde düğüm olduğunu gördüm ve odanın dışına doğru uzandığını da... Benim tarafımdan mı yoksa başkası tarafından mı dile getirildiğini tüm uğraşmama rağmen hatırlayamadığım o söz artık iğnesiz ve kumaşsız bir dikiş ipliğiydi. Ben ipin ucunu merak ettim. İpi bulursam, belki bir gün kumaşı da merak etmeye vaktim olurdu. Gözlerimle ipi takip ettim. Çok inceydi ama yine de zeminin üzerinde onu oldukça net görüyordum. Kafamın içindeki soruyu ne kadar net görüyorsam incecik ipi de o kadar net görüyordum. Acaba nerede bitiyordu? Bordo renkli bir ipti. Ki bordo, siyah ve kırmızının karışımıydı. Siyah da kırmızı da kendi içinde öneme sahip iki renkti. Kafamdaki soru gibi.

Kendime ait bir sözü başkasının zannetme yanılığısı, siyah rengi; hatırladığım eski bir sözü yeni ortaya koyuyormuş yanılığısı ise kırmızı rengi temsil ediyordu. İkisinin karışımı da bordoyu... İpin sonunu bulmalı, kafamdaki sorudan kurtulmalıydım. Elime aldığım dikiş ipliğinin sonunu bulmaya çalışarak yürüdüm. İnsan bir ipin ucunu bulunca durmaksızın yürümeli. Ben de öyle yaptım. Sakince başlayan yürüyüşüm zaman zaman sabırsızlığa ya da yorgunluğa dönüştü. Yorulduğumda yere çöktüm. Yine de elimden bırakmadım bordo renkli ipi.

Çünkü o, siyah ve kırmızının karışımıydı.

Çünkü o, al ve karanın karışımıydı.

Çünkü o, bendeki iki sorunun karışımıydı.

Sabırsızlığımın arttığı zamanlarda koştum ip elimde. Koştuğumda, iğnesiz dikiş ipliği elimi kesti. Sabırsızlığımın bedelini kanımla ödemiş oldum. O zaman durdum. Durunca da, bana kendimi frenlemeyi öğretmiş oldu iğnesiz dikiş ipliği. Uzakta bir cisim gördüm aylar sonra. Ben yaklaştıkça uzuyordu. Bir elektrik direğine benziyordu. Metal, ince ve uzun... Toprağa saplanmıştı. Sivri yeri toprağa saklanmıştı. Sabra dair bildiklerimi yine unuttum. Kendimi tutamadım koştum, ip yine elimi kesti. Yanına vardım ince, uzun, metal cismin. Başımı kaldırdığımda metalin ucunda kocaman bir delik gördüm. Toprağa saplanmış bir dikiş iğnesiydi bu. Elimdeki ip de içinden geçiyordu. İp, iğneyle buluşmuştu. İğnenin sağ ve sol yanında derin iki çukur vardı.

İpin ucunu bulabilmek için iğnenin deliğinden geçmem gerekiyordu. İğneye tırmanıp deliğinden geçmeye karar verdim. Sonra döndüm, cesarettime şaşır-dım. İpe tutundum, çok inceydi ama kopmadı. Güçlülükle deliğe kadar tırmandım. Kollarımı geçirdim, fakat ilerleyemedim. Ne ileri ne geri gidemiyordum. İğnenin deliği bana dar gelmişti. Birkaç saat bu hâlde bekledim. Hiç ummadığım kadar hızlı kilo verdim. İnceldim. İğnenin deliğinde asılı kalınca kısa sürede bir deri bir kemik kalabiliyor insan. İp gibi incelmıştim. Birkaç saat içinde yirmi kilo verdiğimi düşünüyorum. Zaten bir iğnenin deliğinde sıkışmış kim olsa hızla kilo verirdi. Neyse belime kadar deliğe girdiğimde aşağı baktım. Çok yük-sekti iğne. Çok da kaygandı. Aşağı nasıl ineceğimi düşünüyorum. Baş aşağı inemezdim. Bulduğum yerde ters döndüm. Önce iğnenin deliğini tepeden tuttum. Oturma pozisyonu aldım. Sonra da ayaklarımı çekerek boşluğa saldı. Ellerimi, deliğin üst kısmından çekip aşağı tutundum. Uzun direği, daha doğrusu iğneyi kol ve bacaklarımla sardım. Olabildiğince dikkatli şekilde aşağı süzülüm. Düşmeden inebildiğime şükrettim. Sonra ipin ucunu gördüm. Devamını bulmak için çabaladığım ip burada nihayete eriyordu. Ben iğne deliğinden geçtikten sonra ip de bitiyor ama beni yere kadar indirmiyordu. İpin burada bittiğini anlayınca geri tırmanıp yatağıma dönmek istedim. O an ip koptu. Bir daha hiç yatağıma dönmedim. Oysa uyumak istiyordum. Sadece uyumak... Deliksiz...